

Arrestnummer C 1111 / 2019
Repertoriumnummer 2019/1 249
Datum van uitspraak 25 januari 2019
Notitienummer griffie 2017/NT/1013 - - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

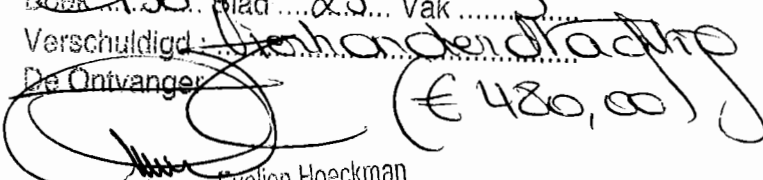
Aangeboden op
Niet te registreren

Geregistreerd in DEBET op het
BIJZONDER Registratiekantoor GENT
Op **3.0. JAN. 2019**

Bladen : **34** Verzendingen :

Boek **130** Blad **23** Vak **3**

Verschuldigd : **honderdtrachtig** **ewo**

De Ontvanger: **(€ 480,00)**

Evelien Hoeckman
Attaché rekenplichtige

COVER 01-00001329387-0001-0034-01-01-1

U

I. Not.nr. _____

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr.

geboren te _____ op _____ ,
ere-magistraat,
wonende te _____ ,
- burgerlijke partij -

2. nr.

_____ ,
arts,
wonende te _____ ,
- burgerlijke partij -

3. nr.

_____ ,
met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer _____ ,
- burgerlijke partij -

4. nr.

geboren op _____
wonende te _____
gedinghernemende partij voor
geboren te _____ op _____
overleden te _____ op _____
- burgerlijke partij -

5. nr.

geboren te _____ op _____
wonende te _____
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. *131*

ingericht, op het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend
onder _____, in eigendom
toebehorende aan de _____ met zetel te _____

het misdrijf sinds 01 september 2009 als volgt omschreven zijnde:

Bij inbreuk op de artt. 6, 1.1.1° en 6.1.1. lid 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij
zonder voorgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1°-c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie), meer bepaald zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

- bij het verbouwen van een bestaand hotel tot 8 appartementen met twee commerciële ruimtes, de uitbouw van de commerciële ruimte op het gelijkvloers werd hoger te hebben opgetrokken dan vergund, nl. 4,43 m in plaats van 4,30 m en het dak volledig als een terras voorzien van een reling en van bankirahout te hebben ingericht, op het terrein gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan de _____, met zetel te _____

met de omstandigheid dat het hierboven omschreven misdrijf gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of bij dergelijke verrichtingen als tussenpersoon optreedt bij de uitoefening van zijn beroep, namelijk als:

DE EERSTE: als afgevaardigd bestuurder van de

DE TWEDE: als ontwikkelaar van residentiële bouwprojecten.

EN

II. _____

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. _____

PAGE 01-00001329387-0004-0034-01-01-4

van de op 11 juni 2007 goedgekeurde bouwplannen die onder A voormelde valsheid bevatten.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, kamer V16, besliste bij vonnis van 17 augustus 2017 op tegenspraak als volgt:

“Verbetert het bevel tot dagvaarding dd. 17.03.2017 in die zin dat derde beklagde heet en niet

Preciseert de feiten omschreven in de tenlastelegging A in de zaak met notitienummer door “terwijl dit in werkelijkheid meer dan 1 meter minder was.” te vervangen door “terwijl dit in werkelijkheid ongeveer 30 cm minder was.”.

OP STRAFGEBIED

Verklaart de enige tenlastelegging in de zaak met notitienummer _____ en de tenlastelegging B in de zaak met notitienummer _____ bewezen in hoofde van **eerste beklagde** _____ en veroordeelt hem uit dien hoofde, voor deze feiten, vermengd tot:

- **een geldboete van tweeduizend (2.000) euro, te verhogen met 45 opdecimen en zo gebracht op 11.000 euro, en vervangen, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.**

De rechtbank stelt vast dat deze veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10 februari 1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld wordt voor een termijn van DRIE JAAR voor wat betreft de helft van de uitgesproken geldboete van 2.000 euro.**

* * * *

Verklaart de enige tenlastelegging in de zaak met notitienummer _____ en de tenlastelegging B in de zaak met notitienummer _____ bewezen in hoofde van **tweede beklagde** _____ en veroordeelt haar uit dien hoofde voor deze feiten, vermengd, tot :

- **een geldboete van tweeduizend (2.000) euro, te verhogen met 45 opdecimen en zo gebracht op 11.000 euro.**

┌ PAGE 01-00001329387-0006-0034-01-01-4 ─┐

De rechtbank stelt vast dat deze veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10 februari 1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

*Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld wordt voor een termijn van DRIE JAAR voor wat betreft de helft van de uitgesproken geldboete van 2.000 euro.***

* * * *

*Verklaart de tenlasteleggingen A en B in de zaak met notitienummer
bewezen in hoofde van **derde beklagde** en veroordeelt hem uit dien
hoofde, voor deze feiten, vermengd tot:*

- **een hoofdgevangenisstraf van EEN (1) MAAND;**
- **en tot een geldboete van VIJFHONDERD (500,00) EURO.**

Zegt dat de geldboete van 500,00 euro wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot 2.750,00 euro (500 x 5,5) en vervangen, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een vervangende gevangenisstraf van dertig dagen.

De rechtbank stelt vast dat deze veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10 februari 1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

*Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld wordt voor een termijn van DRIE JAAR voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf van een maand.***

Veroordeelt eerste, tweede en derde beklagde tevens tot verplichte betaling van een bedrag van elk 25 euro, verhoogd met de opdecimen, hetzij $25 \times 8 =$ tweehonderd euro (200 EUR) als bijdrage aan het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders.

Veroordeelt eerste, tweede en derde beklagde bovendien tot betaling van een geïndexeerde vergoeding van elk 51,20 EURO bij toepassing van het K.B. van 28 december 1950.

Veroordeelt eerste, tweede en derde beklagde in solidum tot de kosten van het geding, vastgesteld op tweehonderd negentig euro en éénentachtig cent.

Zegt voor recht dat de goederen neergelegd op de correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne en vermeld op de inventaris der overtuigingsstukken onder nummer _____ en _____ worden ter beschikking gesteld van het openbaar ministerie, teneinde ermee te handelen als naar recht.

OP BURGERLIJK GEBIED:

Verklaart de vorderingen van de burgerlijke partijen ontvankelijk doch ongegrond voor zover zij gericht zijn tegen _____

Veroordeelt _____ en de _____ in solidum tot het uitvoeren van het herstel in de toestand zoals vergund van de uitbouw op het terrein gelegen te kadastraal gekend onder _____ hetgeen impliceert:

- de dakrand van de uitbouw aan de zeedijk dient 13 cm verlaagd te worden waarbij de voorziene reling dient verwijderd te worden;
- dat het dak van de uitbouw aan de zeedijk niet meer als terras mag ingericht zijn.

Tevens wordt aan beide veroordeelden in solidum een dwangsom van 25,00 EUR/dag opgelegd te betalen aan elk van de burgerlijke partijen, hetzij in totaal 125,00 EUR/dag, voor zover niet aan de voorwaarden inzake het herstel in de vergunde toestand wordt voldaan binnen de honderd dagen, ingaand op het ogenblik waarop de beslissing kracht van gewijsde krijgt, en zonder toekenning van dwangsomtermijnen zoals voorzien in artikel 1385bis, laatste lid Gerechtelijk Wetboek, waarbij de niet-naleving van de opgelegde voorwaarden dient vastgesteld te worden door een gerechtsdeurwaarder.

Veroordeelt _____ en de _____ in solidum tot het betalen aan _____ en _____ in eigen naam van elk **2.000,00 EUR**, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 01.01.2013, meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf heden tot de dag der algehele betaling.

Veroordeelt _____ en de _____ in solidum tot het betalen aan _____ en _____ in eigen naam van elk **4.000,00 EUR**, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 01.01.2013, meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf heden tot de dag der algehele betaling.

Veroordeelt _____ en de _____ in solidum tot het betalen aan de burgerlijke partijen _____ en _____ van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 euro.

Wijst het meer en/of anders gevorderde af als ongegrond.

Voor zoveel als nodig worden de burgerlijke belangen, overeenkomstig artikel 4 al.2 V.T.Sv., zoals vervangen bij de artikel 2 van de Wet van 13 april 2005, ambtshalve aangehouden, voor gebeurlijke andere schadelijders.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 14 september 2017 door meester Jean-Pierre Vande Maele namens de beklaagde Luc Dheedene;
- 14 september 2017 door “Meester Alain Coulier, loco Meester Tom Bauwens” namens de beklaagde D.I.C. n.v.;
- 14 september 2017 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagden Luc Deheende en D.I.C. n.v.,
- 15 september 2017 door meester Koen Stubbe namens de burgerlijke partijen tegen alle burgerlijke beschikkingen;
- 15 september 2017 door meester Celestine Dermaut namens de beklaagde Bram Verschuere tegen alle strafrechtelijke beschikkingen;
- 15 september 2017 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde Bram Verschuere.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, op:

- 14 september 2017 door de raadsman van de beklaagde _____ ;
- 14 september 2017 door “de raadsman van de beklaagde _____”;
- 14 september 2017 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagden _____ er _____ ;
- 15 september 2017 door de raadsman van de burgerlijke partijen;
- 15 september 2017 door de raadsman van de beklaagde _____ ,
- 15 september 2017 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde _____

1.4 Op de rechtszitting van 8 maart 2018 legde het hof conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op donderdag 7 juni 2018.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 7 juni 2018 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door mevrouw _____ in haar hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*, die werd bijgestaan door meester Monica Rodriguez, voor meester Tom Bauwens, beiden advocaat met kantoor te Brussel,
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Jean-Pierre Vande Maele, advocaat met kantoor te Oostrozebeke,

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Arne Devriese, voor meester Dominique Descheemacker, beiden advocaat met kantoor te Kortrijk,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,

- de burgerlijke partijen _____, geding hernemende partij voor _____ (overleden te _____ op _____) en _____ in hun middelen vertegenwoordigd door meester Antoon Lust, advocaat met kantoor te Assebroek.

De zaak werd voor het sluiten van de debatten gesteld op de rechtszitting van 18 oktober 2018 teneinde de raadslieden van de beklaagden toe te laten te kunnen concluderen over de herstellvordering van het openbaar ministerie.

Op de openbare rechtszitting van 18 oktober 2018, waarop de debatten in de hierna vermelde samenstelling van de zetel integraal werden hernomen, waren aanwezig:

- meester Jean-Pierre Vande Maele, advocaat met kantoor te Oostrozebeke, voor de beklaagde _____ ;

- meester Walter Van Steenbrugge, advocaat met kantoor te Merelbeke, voor de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde _____, meester Tom Bauwens, advocaat met kantoor te Brussel;

- meester Arne Devriese, voor meester Dominique Descheemacker, beiden advocaat met kantoor te Kortrijk voor de beklaagde _____ ;

- het openbaar ministerie in persoon van Jan De Clercq, advocaat-generaal;

- meester Koen Stubbe, voor meester Antoon Lust, beiden advocaat met kantoor te Assebroek, voor de burgerlijke partijen _____ geding hernemende partij voor _____ (overleden te _____ op _____) en _____ .

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 17 augustus 2017 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven, die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklagde ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld in de zaak I en de zaak II, de strafmaat (ondergeschikt, gelet op de betwisting van de schuld), de herstelmaatregel en de dwangsom (ondergeschikt gelet op de betwisting van de schuld), de verjaring van de feiten met notitienummer en op burgerlijk gebied met betrekking tot het causaal verband en de schadebegroting (eveneens ondergeschikt gelet op de betwisting van de schuld).

Voor de werd op een identieke wijze een grievensformulier ingediend. Deze grieven zijn nauwkeurig.

In het voor de burgerlijke partijen en ingediende grievensformulier hoger beroep werden de grieven eveneens nauwkeurig aangeduid, namelijk causaal verband, schadebegroting, intresten en andere. Het feit dat de grief ‘andere’ niet verder gespecificeerd is brengt niet mee dat het hoger beroep van de burgerlijke partijen vervallen is door gebrek aan nauwkeurigheid van de grieven. Ook het gegeven dat de burgerlijke partijen in het grievensformulier, ten onrechte, van oordeel zijn dat zij zich het recht kunnen voorbehouden nog andere redenen (of grieven) aan te geven waarop hun hoger beroep steunt en, volgens hen “evident”, nog alle grieven die de openbare orde raken kunnen worden aangehaald of grieven die nog zouden opduiken tijdens de procedure, brengt niet het verval van de in het grievensformulier aangeduide grieven mee.

In het voor de beklagde ingediende grievensformulier werden eveneens op nauwkeurige wijze grieven aangeduid, namelijk op strafgebied wat betreft de schuldigverklaring aan de telastleggingen A en B, de strafmaat, het niet-toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting.

In de voor het openbaar ministerie ingediende, hiervoor vermelde, grievensformulieren werd telkens melding gemaakt van een zogenaamd volgeroep, wat in beginsel meebrengt dat het openbaar ministerie zich de grieven van de respectieve beklagden eigen maakte. Telkens duidde het openbaar ministerie ook de strafmaat als afzonderlijke grief aan. Deze grieven zijn nauwkeurig.

2.3 De hoger beroepen van de beklagden en van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Wanneer een lasthebber *ad hoc* door de rechtbank is aangewezen om een rechtspersoon te vertegenwoordigen, is uitsluitend deze lasthebber *ad hoc* bevoegd om namens deze rechtspersoon rechtsmiddelen aan te wenden tegen de beslissingen over de tegen deze rechtspersoon ingestelde strafvordering. Het feit dat op 14 september 2017 hoger beroep

werd ingesteld door “Meester Alain Coulier, loco Meester Tom Bauwens” namens de beklagde , en dus niet door de lasthebber *ad hoc* in persoon, sluit niet uit dat het hof aan de hand van de dossiergegevens kan vaststellen dat meester Tom Bauwens door de lasthebber *ad hoc* werd aangesteld om haar bij te staan en te vertegenwoordigen in de strafzaak, ook voor het instellen van hoger beroep en het doen van de verklaring van hoger beroep. Aldus werd ook voor de lasthebber *ad hoc* op ontvankelijke wijze hoger beroep ingesteld.

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. Voor zover bewezen werden de feiten van de enige telastlegging in de zaak I (ten aanzien van en de) en de feiten van de telastlegging A (ten aanzien van en) en de telastlegging B (ten aanzien van) in de zaak II, waartussen geen termijn van meer dan vijf jaar is, door de respectieve beklagden ten aanzien van wie de respectieve telastleggingen gericht zijn, gepleegd met een zelfde misdadig opzet en vormen ze een voortgezet misdrijf waarvan de verjaring begint te lopen op de dag van het laatste feit, namelijk in beginsel – althans volgens de datering van de feiten in de oorspronkelijke telastleggingen - op 20 maart 2015, de datum van de vordering van de procureur-generaal tot verwijzing van de feiten van de telastleggingen A en B in de zaak II. Sindsdien is geen vijf jaar verstreken zodat de strafvordering niet is vervallen door verjaring.

De feiten van de telastlegging B in de zaak II zijn in het verwijzingsarrest van 1 december 2015 van de kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep te Gent gesitueerd van 11 juni 2007 “*tot heden*”. “*Heden*” betreft niet de datum van de behandeling voor het hof of van het arrest, doch wel, zoals hiervoor vermeld, de datum van de vordering van de procureur-generaal van 20 maart 2015 tot verwijzing. De kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep te Gent heeft de inverdenkinggestelden naar de correctionele rechtbank verwezen voor de telastleggingen zoals respectievelijk weerhouden in de vermelde schriftelijke vordering.

De feiten van de telastlegging B (ten aanzien van , en) in de zaak II slaan op het gebruik van de valse stukken vermeld in de telastlegging A in de zaak II. Meer bepaald betreft dit het gebruik van de op 11 juni 2007 goedgekeurde valse bouwplannen, in de periode van 11 juni 2007 tot 20 maart 2015.

Het gebruik van een vals stuk duurt voort, zelfs zonder nieuw feit van de dader en zonder zijn herhaalde tussenkomst, zolang het doel dat hij beoogde niet werd verwezenlijkt en zolang de oorspronkelijke handeling die hem wordt verweten, zonder dat hij zich ertegen verzet, de gunstige uitwerking blijft hebben die hij ervan verwacht.

Uit de omschrijving in de telastlegging A en B van de zaak II van het bedoelde opzet met de valsheid in geschriften en het gebruik ervan, volgt dat het beoogde doel erin bestond om door het vermelden van een niet waarheidsgetrouwe, *in casu* hogere, maatvoering van de bestaande toestand van de uitbouw van de commerciële ruimte op het gelijkvloers een stedenbouwkundige vergunning te verkrijgen. Dit doel werd bereikt op 11 juni 2007. Op dat ogenblik werd het gebruik van de valse stukken beëindigd.

Dit brengt mee dat het hof de datum van de telastlegging B in de zaak II moet verbeteren naar, enkel, op 11 juni 2007, in plaats van (in de periode van) 11 juni 2007 tot heden (of 20 maart 2015). Deze verbetering slaat op dezelfde feiten al deze die werden aanhangig gemaakt en laat de aanhangig gemaakte feiten onverlet. Het is op de zo verbeterde telastlegging B van de zaak II dat de tegenspraak betrekking had.

Het hof kan bij het nazicht van de verjaring niet langer rekening houden met de datum van 20 maart 2015.

Aldus begint de verjaring van de strafvordering wat betreft de beklaagden _____ en _____ te lopen vanaf 31 december 2008, namelijk de laatste dag van het door hem voortgezette misdrijf, zijnde de datum van de feiten van de enige telastlegging in de zaak I.

Overeenkomstig artikel 24 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering is de verjaring van de strafvordering (ten aanzien van de beklaagden _____ en _____) geschorst telkens als de raadkamer in het kader van de regeling van de rechtspleging, ingevolge de toepassing van artikel 127, § 3, Wetboek van Strafvordering door een inverdenkinggestelde ingediend verzoek, de rechtspleging niet kan regelen. De schorsing gaat in op de dag van de eerste zitting voor de raadkamer die vastgesteld werd met het oog op de regeling van de rechtspleging, zowel wanneer het verzoek geweigerd dan wel ingewilligd werd, en eindigt de dag voor de eerste zitting waarop de regeling van de rechtspleging door het onderzoeksgerecht wordt hervat, zonder dat elke schorsing evenwel langer dan een jaar mag duren.

Op 25 september 2012 was een zitting voor de raadkamer vastgesteld met het oog op de regeling van de rechtspleging in de zaak I (waarin de beklaagde _____ nooit in verdenking gesteld werd en waarin hij ook niet is vervolgd). Als gevolg van een verzoek tot aanvullend onderzoek dat door de raadsman van de inverdenkinggestelden _____ en _____ werd neergelegd, kon de procedure op de zitting van 25 september 2012 niet geregeld worden. Op de zitting van 11 juni 2013 van de raadkamer werd de regeling van de procedure hervat. De verjaring van de strafvordering was aldus geschorst vanaf 25 september 2012 tot en met 10 juni 2013, hetzij gedurende 259 dagen. Dit brengt mee dat de strafvordering, zonder stuiting, zou verjaard zijn op 16 september 2014.

De verjaring werd gestuit door het navolgend proces-verbaal, opgesteld door een officier van gerechtelijke politie, van 13 mei 2014 (PV nr. _____) van de politie

Sindsdien is geen vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering niet is verjaard wat betreft de beklaagden _____ en _____ voor hen zowel wat betreft de enige telastlegging in de zaak I als de telastlegging B in de zaak II

Wat betreft de beklaagde _____ begint de verjaring van de strafvordering te lopen vanaf 11 juni 2007. De zaken I en II werden aanvankelijk afzonderlijk verwezen naar en gedagsteld voor de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne. Op de rechtszitting van 31 januari 2017 werd de behandeling van de zaak II (met de beklaagden _____ en _____) uitgesteld naar de rechtszitting van 9 mei 2017 teneinde het openbaar ministerie toe te laten te herdagen. Bij bevel tot dagvaarding van 17 maart 2017 werden de zaken I en II samen gedagsteld voor de eerste rechter. Pas sinds de hierin bepaalde rechtszitting van 9 mei 2017 werden de zaken I en II als gevoegd beschouwd en als gevoegd verder behandeld, zoals nu voor het hof. Waar een schorsingsgrond van de verjaring in beginsel *in rem* werkt, kan de hiervoor vermelde schorsing op grond van het verzoek tot aanvullend onderzoek dat door de raadsman van de inverdenkinggestelden _____ en _____ werd neergelegd in de zaak I geen gevolg hebben voor de zaak II: op het ogenblik dat dit verzoek werd neergelegd in de zaak I was er nog geen gevoegde zaak I en II. Aldus kan voor de berekening van de verjaring van de strafvordering hiermee geen rekening worden gehouden; zelfs een schorsing van 259 dagen kan hoe dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling van de verjaring. Er is geen andere schorsingsgrond in de zaak II wat betreft de beklaagde _____ voor deze beklaagde kan geen rekening gehouden worden met bij eenheid van misdadig opzet gepleegde feiten in de zaak I.

De verjaring in de zaak II werd het laatst nuttig gestuit op 17 april 2012, namelijk door een opdracht van de onderzoeksrechter tot verhoor (stuk 21). Wat betreft de beklaagde _____ is de verjaring van de strafvordering in de zaak II bereikt op 17 april 2017, dit is nog voor de herdaging voor de eerste rechter om de zaken I en II samen te voegen. Aldus is wat betreft de beklaagde _____ de strafvordering vervallen door verjaring.

Gezien de burgerlijke partijen zich voor het verval van de strafvordering ten aanzien van de beklaagde _____ burgerlijke partij hebben gesteld, ook ten aanzien van hem, moet het hof nog oordelen over hun vorderingen en moet het hof nagaan of de feiten waarop deze vorderingen steunen bewezen zijn in hoofde van _____ als misdrijf omschreven feiten.

4. Ten laste gelegde feiten worden omschreven volgens de strafbaarstelling die gold op het ogenblik van de feiten. Indien de strafwet die deze feiten omschrijft sinds de feiten werd gewijzigd of opgeheven, moet de strafrechter nagaan of de ten laste gelegde feiten op het ogenblik van de uitspraak nog steeds strafbaar zijn gesteld. Hij mag die feiten echter niet herkwalficeren (of (her)omschrijven, verbeteren of nog 'actualiseren') overeenkomstig de nieuwe strafbaarstelling.

De feiten voorwerp van de enige telastlegging in de zaak I zijn op datum van dit arrest nog steeds strafbaar gesteld, namelijk sinds 1 september 2009 door artikel 6.1.1.1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening als een inbreuk op artikel 4.2.1.1°, c, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en sinds 1 maart 2018 door artikel 6.2.1.1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, als een inbreuk op artikel 4.2.1.1°, c, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Anders dan in de rechtstreekse dagvaarding gesteld is er geen reden om het misdrijf te herkwalficeren volgens de sinds 1 september 2009, en nu sinds 1 maart 2018, geldende strafbaarstelling. Het hof behoudt dan ook de oorspronkelijke misdrijfomschrijving van de enige telastlegging in de zaak I.

De verzwarende omstandigheid dat de minimumstraffen een gevangenisstraf van vijftien dagen en een geldboete van 2.000 (euro), of één van deze straffen alleen zijn, indien de in het eerste lid bedoelde misdrijven gepleegd worden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep, zoals bepaald door artikel 146, laatste lid, decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, was sinds 1 september 2009 bepaald door artikel 6.1.1.1°, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en is sinds 1 maart 2018 bepaald door artikel 6.2.1, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

5. Het hof verwijst naar het overzicht van de feiten vermeld in het beroepen vonnis als volgt:

"Belangrijkste feitelijke gegevens

Op 16.02.2007 gaf de de onvoorwaardelijke volmacht aan
de om een bouwdoosier in te dienen bij de dienst Stedenbouw voor haar
eigendom het en de kavels in de residentie
en

verklaart op 22.06.2010 dat hij afgevaardigd bestuurder is van en de
de bouwheer is van het appartementsblok ' " gelegen
Ook op de bouwaanvraag dd. 09.02.2007 staat de als bouwheer vermeld.

De bouwaanvraag dd. 09.02.2007 met dossiernummer werd gezien en
goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen van 'n zitting van 11
juni 2007. Op deze bouwaanvraag staat ter hoogte van de dijk – vóór het eigenlijk
appartementsgebouw - een bijgebouw getekend met een totale hoogte (inclusief dakrand)
van 4,30 meter, te meten vanaf het niveau zeedijk aan het begin van het bijgebouw (dit is
ongeveer vier meter verwijderd van het hoofdgebouw).

Op 08.04.2008 werd door _____ een offerte en een overeenkomst opgemaakt voor het uitvoeren van de voorbouw.

De bouwaanvraag dd. 17.04.2008 met dossiernummer _____ werd gezien en goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen van _____ in zitting van 13 oktober 2008. Dit betreft een bouwaanvraag voor het wijzigen van de raamconfiguratie van een vergunde meergezinswoning. Op het plan “vooraanzicht bestaande situatie” op deze bouwaanvraag wordt de hoogte van de uitbouw aangegeven als 4,30 meter en waarmee duidelijk wordt gemaakt dat de hoogte van de nieuwe uitbouw even hoog zal zijn. Het is naar dit plan dat in de beschikking van de Kamer van Inbeschuldigingstelling tot verwijzing dd. 01.12.2015 wordt verwezen als het van valsheid betichte stuk. Het stuk 1 van de burgerlijke partijen bij hun klacht met burgerlijke partijstelling dd. 18.09.2013 is ten andere een gedeeltelijke kopie van deze bijkomende bouwaanvraag.

Bij de huiszoeking in het architectenbureau _____ op 23.04.2014 worden - op aangeven van _____ - de origineel getekende plannen die zich op de computer bevinden doorgemailed naar de verbalisant. Deze worden uitgeprint en als bijlage 3 gevoegd bij het PV _____ Op de bouwaanvraag met dossiernummer _____ dd. 09.02.2007 wordt op de tekening “VOORAANZICHT bestaande situatie” op deze bouwaanvraag de hoogte van de uitbouw aangegeven als 4,30 meter en waarmee duidelijk wordt gemaakt dat de hoogte van de nieuwe uitbouw waarvoor de bouwvergunning wordt gevraagd even hoog zal zijn.

In de nota bij de bouwaanvraag bij het dossier _____ wordt er vermeld dat de voorbouw op de zeedijk eveneens vernieuwd wordt maar geenszins wordt uitgebreid. De contouren worden aangehouden.

Op de bouwaanvraag tot het bouwen van het hotel _____ dd. 20.05.1992 gezien en goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen van _____ in zitting van 24.08.1992 staat een uitbouw aan de Zeedijk getekend met een totale hoogte van 4,30 meter, gemeten vanaf het niveau zeedijk aan het begin van het bijgebouw (dit is ongeveer vier meter verwijderd van het hoofdgebouw).

Er werd een gewijzigd plan opgemaakt op 09.10.1992 waarbij de hoogte van het plat dak van de uitbouw ongewijzigd blijft doch de hoogte van de dakrand die uitsteekt boven het dak verminderd wordt met 40 cm. De totale hoogte van de uitbouw, gemeten vanaf het niveau zeedijk aan het begin van het bijgebouw (dit is ongeveer vier meter verwijderd van het hoofdgebouw) is op dit plan 3,90 meter.

Er werd een uitvoeringsplan opgemaakt op 09.10.1992 op schaal 1 – 50. De totale hoogte van de uitbouw, gemeten vanaf het niveau zeedijk aan het begin van het bijgebouw (dit is ongeveer vier meter verwijderd van het hoofdgebouw) is op dit plan op doorsnede A – B 3,90 meter en op doorsnede G – H getekend op 4,10 meter (8,2 cm op plan).

De verbalisanten stellen op 09.06.2011 vast dat het dak van de voorbouw beslaan is met bankirai planken. De afstand vanaf de bovenzijde van de dakconstructie tot het grondniveau bedraagt 4,43 meter. Bovenop de voorbouw werd tevens een balustrade in hout geplaatst met een hoogte van 0,47 meter. Als men de balustrade bijrekenet met het niveau voorbouw terras komt men op een hoogte van 4,90 meter. De verbalisanten kunnen niet vaststellen of de voorbouw dienstig zal zijn als terras. Wat betreft het uitvoeren van de constructie voorbouw stellen zij vast dat langs de onderzijde er op een hoogte van 35 cm vanaf de grondpas blauwsteen is aangebracht terwijl de constructie voorbouw volgens het goedgekeurde bouwplan volledig in hout zou moeten zijn.

De burgerlijke partijen leggen foto's voor door henzelf gedateerd op 30.08.2011 van deze vernieuwde voorbouw waarop te zien is dat op het dak plantenbakken staan, een zonnebed, zes tuinstoelen en een tuintafel en waaruit blijkt dat dit als een terras wordt gebruikt.

verklaart op 09.06.2011 dat wat betreft de hoogte van de voorbouw er tijdens de sloopwerken werd vastgesteld dat de betonplaat (afdekking kelder) ter hoogte van de zeedijk 15 cm hoger zat dan aangenomen nulpas bouwaanvraag. Hierdoor is er een verschil in hoogte ontstaan tussen bouwplan en de uitvoering van de voorbouw. Het is dan ook hierdoor dat zij onderaan blauwsteen gebruikt hebben voor de overgang.

verklaart op 09.06.2011 dat wat betreft de hoogte van de voorbouw hij van zijn architect verneemt dat er tijdens de sloopwerken werd vastgesteld dat de betonplaat (afdekking kelder) ter hoogte van de zeedijk 15 cm hoger zat dan aangenomen nulpas bouwaanvraag. Hierdoor is er een verschil in hoogte ontstaan tussen bouwplan en de uitvoering van de voorbouw.

verklaart op 23.10.2012 dat hij de verantwoordelijke architect is van het project te _____ waarvan de bouwpromotor _____ is. Aangaande de afwijking was dit zeer miniem en achtte hij de noodzaak tot heraanvraag niet nodig. Hij heeft derhalve de bouwheer dan ook niet ingelicht en hij kon dan ook geen wijziging van vergunning aan.v.ragen. Wat betreft de kroonlijsthoogte van de voorbouwconstructie werd deze 0,13 cm hoger gebouwd dan voorzien en dit was enkel om het zicht van de dakdekking te onttrekken aan het visuele.

verklaart op 13.05.2014 dat bij de afbraakwerken werd vastgesteld dat de kelderplaat ongeveer 0,25 m hoger lag dan het straatniveau. Bij de bouwaanvraagplannen stond dit aangeduid op 0 niveau, waardoor er dus een hoogteverschil van 0,25 m ontstaan is tussen bouwplannen en uitvoering werken. De aannemer van de vooruitbouw heeft zich op het bouwplan geconcentreerd en heeft dit zo uitgevoerd zoals voorzien op de goedgekeurde bouwplannen.

verklaart op 10.12.2011 dat hij een appartement op de eerste verdieping van de residentie _____ heeft aangekocht met twee terrassen. Dit was één van de voorwaarden

waarom zij dit appartement hebben aangekocht. Zoals blijkt uit de advertenties op internet werden desbetreffende appartementen te koop aangeboden met twee terrassen. (bijlage 3 aan _____).”

6.1 Burgerlijke partij _____ verklaarde op 21 december 2013 (_____) onder meer:

“In 2007 bekwam bouwpromotor _____ met als zaakvoerder _____, een vergunning voor het ombouwen van het vroegere hotel tot een residentie met (acht) appartementen. Van meet af aan had de promotor de bedoeling het dak van de bestaande gelijkgrondse commerciële ruimte, die uitgebouwd was tot ca. (vier) meter vooruit op de zeedijk, veel hoger op te trekken, zodat het verhoogde dak zou kunnen ingericht worden als terras voor de appartementen op de eerste verdieping. Het vigerend B.P.A. _____ (K.B. van 28 augustus 1970) laat de uitbouw van de terrassen op de zeedijk evenwel slechts toe over een diepte van maximum 0,80 m. In de bouwaanvraag en de erbij gevoegde plannen werd door _____ dan ook geen gewag gemaakt van een verhoging van het dak van de commerciële uitbouw, noch van de inrichting van het dak als terras tot een diepte van ca. (vier) meter bij de appartementen op de eerste verdieping; daarvoor kon immers geen vergunning worden verkregen.

Voor de verbouwing vormde het toen bestaande dak van de commerciële uitbouw voor ons geen grote hinder. Vanuit onze living en vanop ons terras (minder dan 0,80 m uitbouw, conform het B.P.A.) hadden wij nagenoeg onbelemmerd uitzicht over geheel de westzijde van de zeedijk. Na de voltooiing van de verbouwing stelden wij tot onze ontzetting vast dat het dak van de gelijkgrondse uitbouw van de residentie _____ meer dan een meter was verhoogd (ca. 1,20 m) waardoor het uitzicht op het westelijk gedeelte van de zeedijk vanuit onze living volledig onmogelijk was geworden. Bovendien werd op het verhoogde dak, in strijd met het B.P.A., een terras aangelegd en in gebruik genomen, wat ons uitzicht nog verder schaadde en ook sporadische geluidsoverlast meebracht.

(...)

Volgens opmeting door de politie na onze eerste klacht zou het dak van de gelijkgrondse uitbouw van _____ slechts 0,13 m hoger zijn opgetrokken dan vergund. De bij onze nieuwe klacht gevoegde foto's tonen overduidelijk aan dat het dak van de gelijkgrondse uitbouw voor de verbouwing meer dan een meter (ca. 1,20 m) lager was dan na de verbouwing. Dit intrigeerde ons en zette er ons toe aan op het gemeentehuis inzage te vragen van de bouwaanvraag en van de erbij gevoegde plannen. Daar werd ons duidelijk wat is gebeurd. Op de plannen werd valselijk voorgesteld dat de uitbouw na de werken dezelfde hoogte zou hebben als voordien, nl. 4,30 m, terwijl de aanvankelijke hoogte meer dan een meter lager was. Er werd dus gebruik gemaakt van een valse voorstelling van zaken op de bij de bouwaanvraag gevoegde plannen, waardoor het gemeentebestuur werd misleid. Door deze

geplaatst omwille van commerciële redenen. Het terras werd in bankirai planken uitgevoerd dit ter bescherming van het dak van de uitbouw."

Uit de dossiergegevens volgt dat op de plannen die werden aangewend tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning, niet de bestaande toestand in hoogte werd vermeld. Op het plan van de bestaande toestand, dat de beklagde maakte (overtuigingsstuk – bouwaanvraag "vooraanzicht bestaande situatie") werd de hoogte van de bestaande gelijkvloerse verdieping/uitbouw weergegeven als 4,30 m, zoals dit voorkwam op plannen die op 24 augustus 1992 werden vergund, terwijl deze in werkelijkheid 3,90 m bedroeg.

Uit de resultaten van de huiszoeking bij de beklagde, architect kon de historie van dit verschil worden achterhaald.

De residentie werd voorheen uitgebaat als een hotel (met de naam). Het hotel werd gebouwd overeenkomstig plannen van 20 mei 1992 van architect . Deze plannen werden vergund op 24 augustus 1992 (nog onder gelding van de Stedenbouwwet). Op die plannen is de hoogte van de uitbouw vanaf het zeeniveau tot de bovenzijde van de dakopstand aangegeven op 4,30 m.

Kort na de goedkeuring op 24 augustus 1992 van de ingediende plannen, werd een stel gewijzigde plannen opgemaakt door architect . Op het voorblad is uitdrukkelijk met een titel vermeld 'gewijzigde plannen' met als opdrachtgever de (in oprichting).

In het proces-verbaal van 14 mei 2014 () vermeldden de onderzoekers dat de screenprint van de computerbestanden van de beklagde een map bevatten met de referentie ' ', met 24 bouw- en betonstudieplannen "inzake het bouwen van een hotel daterende van 29/10/1992 met als architect uit '. In dat plan is de bewuste uitbouw getekend met een dakopstand van 75 cm, op schaal 1/50, verminderd tot ongeveer 35 cm en het gevelvlak (in doorsnede) is verminderd van 4,30 m tot 3,90 m.

De beklagden stelden in de loop van het onderzoek dat dit nooit vergunde plannen betreffen en het bovendien nooit uitgevoerde "uitvoeringsplannen" zijn.

Uit de objectieve vaststellingen, onder meer de foto's en de vergelijking van de vroegere en de huidige toestand, volgt echter dat het de maatvoering van deze plannen is die werd aangewend in de aanvraag, terwijl in werkelijkheid de hoogte 40 cm lager lag.

Toen het college van burgemeester en schepenen bij het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning uitging van het behoud van de bestaande toestand op basis van de plannen die de aanvraag vergezelden, was er in werkelijkheid dus sprake van een veel

hogere toestand. Bij de uitvoering werd de hoogte dan nog met 13 cm verhoogd, zoals de beklagden erkenden.

Uit de verklaringen van de kopers van de appartementen op het gelijkvloers, de advertenties die voor de verkoop van de appartementen werden gepubliceerd (met het bestaan van een ruim terras als verkoopargument) en de verklaringen van de beklagden en volgt dat het steeds de bedoeling was om op het platte dak van de uitbouw vanuit de appartementen van het gelijkvloers betreedbare terrassen te installeren. Daartoe moest het vloerniveau van het platte dak, dienend als terras, worden verhoogd om aansluiting te maken met de terrasdeuren van de appartementen. Dat de beklagde aankondigde nog een borstwering te zullen plaatsen op de dakuitbouw, om de diepte van het terras te herleiden tot de door het BPA toegestane diepte van 0,80 m, doch dit nog niet te hebben gedaan omwille van commerciële redenen bevestigt de bedoeling om blijvend op de uitbouw terrassen te voorzien.

De voorstelling van de hoogte van 4,30 m van de uitbouw, terwijl deze in werkelijkheid slechts 3,90 m bedroeg, is aldus een vermomming van de waarheid die met bedrieglijk opzet werd uitgevoerd. Deze valsheid berokkende de burgerlijke partijen nadeel, onder meer omdat door die valsheid zagezegd mogelijk werd gemaakt dat aan de burgerlijke partijen het zicht op het westelijk deel van de dijk werd ontnomen.

De zo vervalste plannen werden gebruikt voor het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning en het is duidelijk dat wat betreft de bewuste uitbouw de stedenbouwkundige vergunning nooit verkregen zou zijn onder dezelfde voorwaarden als nu bepaald zonder het gebruik van de valse bouwplannen.

Uit de dossiergegevens volgt dat de uitbouw, afgezien van de valsheid in de bouwplannen, ook 13 cm hoger werd gebouwd dan op deze plannen, wat door de beklagde werd erkend.

De enige telastlegging in de zaak I en de telastleggingen A en B in de zaak II zijn naar het oordeel van het hof bewezen in hoofde van de beklagden en

Beide beklagden stelden deelnemingshandelingen aan deze misdrijven in de zin van artikel 66 Strafwetboek. Of de beklagde dan wel de hierbij optrad als bouwpromotor, bemiddelaar of slechts louter als eigenaar, of enige andere hoedanigheid, is daarbij zonder relevantie. De dossiergegevens tonen zonder twijfel aan dat het bedoeling was om, onvergund, een terras te bouwen boven op de uitbouw en dat hiervoor hoger werd gebouwd dan voorzien in de plannen. De beklagde stelde hier mee deelnemingshandelingen voor.

De beklagde handelde door toedoen van de beklagde . Voor de vaststelling van de schuld van deze rechtspersoon houdt het hof rekening met de

gedragingen en de handelingen van de beklaagde , die handelde voor rekening van de rechtspersoon. In de schoot van de beklaagde as er onvoldoende aandacht voor de naleving van de stedenbouwkundige regels, wat een eigen strafrechtelijke fout in hoofde van de rechtspersoon uitmaakt; het gebrek aan aandacht brengt niet mee dat het door de gepleegde stedenbouwmisdrijf een louter onachtzaamheidsmisdrijf zou betreffen. Het blijft een weten en willens, dus met (algemeen) opzet, gepleegd misdrijf.

Uit de dossiergegevens volgt dat er wel degelijk een terras werd ingericht en niet louter een afdekking met planken in tropisch hout, zoals hiervoor vermeld. Tevergeefs voert de beklaagde allerlei, breedvoerig gebrachte, argumenten aan om dit te ontkennen.

De overwegingen in de conclusie van de beklaagde over de rol van de tijdelijke vereniging zijn evenmin relevant en dienen door het hof niet verder ontmoet te worden. Dat het volgens de beklaagde deze tijdelijke vereniging is die strafrechtelijk verantwoordelijk zou moeten gesteld worden, sluit de deelneming van de beklaagde niet uit. Het feit dat deze tijdelijke vereniging niet werd vervolgd brengt niet mee dat de beklaagde moet worden vrijgesproken.

Vanzelfsprekend had de beklaagde hiermee een economisch oogmerk, doch dit oogmerk is voor de beoordeling van de stedenbouwmisdrijven waarvoor hij vervolgd wordt niet van belang, gezien deze enkele (algemeen) opzet als moreel element vereisen, wat is aangetoond. Dat de beklaagde slechts zeer ondergeschikt als vennoot van de een commercieel belang zou hebben gehad, is dan ook niet relevant.

De voorgehouden goede trouw van de beklaagde is niet enkel niet aangetoond, maar ook irrelevant voor de beoordeling van de stedenbouwmisdrijven.

De verklaring van architect dat hij de bouwheer niet had ingelicht over het niveauverschil en de aanpassingen in de bouw hieraan, doet geen afbreuk aan de schuld van de beklaagde aan de stedenbouwmisdrijven, gezien hij instemde met het inrichten van een terras waartoe de aanpassingen, ook in de hoogte, nodig waren. Anders dan de beklaagde stelt moest de eerste rechter en moet nu het hof voor deze vaststelling niet aanduiden "*op welke werfvergadering en uit welk werfverslag dan wel zou moeten blijken*" dat hij werd ingelicht over het vastgestelde niveauverschil.

Dat "*niet realistisch (kan) worden beweerd*" dat (de architect) zijn professionele reputatie op het spel zou zetten door expliciet te verklaren dat hij de bouwheer niet op de hoogte bracht van het niveauverschil en dat de architect niets te winnen heeft bij een dergelijke eerlijke verklaring, is volstrekt irrelevant.

De argumenten die de beklaagde aanvoert om te stellen dat voor hem geen moreel element is aangetoond steunen op een onjuiste rechtsopvatting over het begrip

(algemeen) opzet en het begrip wetens en willens: er moet niet aangetoond worden dat de beklaagde het opzet had de wet te overtreden. Uit de dossiergegevens volgt dat hij bewust, dit is wetens en willens, dit is zonder dat een schulditsluitende verschoningsgrond of rechtvaardigingsgrond enigszins aannemelijk wordt gemaakt, als dader de te last gelegde feiten heeft gepleegd.

Het feit dat geen enkele onderzoeksdaad werd gesteld naar de strafrechtelijke toerekenbaarheid van de tijdelijke vereniging doet geen afbreuk aan de aangetoonde schuld van de beklaagde en de . Dat geen onderzoek werd gevoerd naar de vergoeding die de tijdelijke vereniging Brittania bij de verkoop van het hotel zou hebben gekregen, is evenzeer zonder belang en dit geldt ook voor het feit dat binnen de tijdelijke vereniging elke beslissing zou zijn genomen bij meerderheid van stemmen of dat het standpunt van de andere leden van het samenwerkingsverband niet werd onderzocht.

Om de beklaagde en de schuldig te verklaren aan de vermelde stedenbouwmisdrijven is helemaal niet vereist dat onderzoek werd gevoerd naar de "onderliggende constellatie" binnen de tijdelijke vereniging.

6.2 Wat betreft de valsheid in geschriften (telastlegging A in de zaak II) is het hof, anders dan de eerste rechter, van oordeel dat deze telastlegging wel degelijk slaat op de aanvraag tot bouwvergunning die leidde tot de stedenbouwkundige vergunning van 11 juni 2007 (en niet op een bouwaanvraag van 17 april 2008 met nummer die leidde tot een stedenbouwkundige vergunning van 13 oktober 2008), zoals voorzien in de telastlegging A in de zaak II.

De door de beklaagde voorgehouden onduidelijkheid en chronologische onmogelijkheid doet zich aldus niet voor. Evenmin is er bijgevolg sprake van een duistere vordering die de rechten van verdediging van de beklaagde onherstelbaar heeft geschonden. Het hof moet de meer omstandig uiteengezette argumenten van de beklaagden en die deze middelen ondersteunden dan ook niet verder ontmoeten.

Zoals hiervoor vastgesteld, hebben de beklaagden en met bedrieglijk opzet gebruik gemaakt van de valse plannen met het oog op het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning. De telastlegging B in de zaak II is dan ook bewezen in hoofde van elk van deze beklaagden.

7. Zoals vermeld, pleegde de beklaagden en de bewezen feiten van de enige telastlegging in de zaak I en de telastlegging B in de zaak II met eenheid van misdadig opzet, zodat voor deze feiten voor elk van hen in beginsel één straf moet worden toegepast.

De beklaagden _____ en _____ zijn sinds 22 juni 2010 (het verhoor van gedelegeerd bestuurder _____) onder de dreiging van strafvervolging in deze zaak. Het hof stelt vast dat het onderzoek gedurende diverse periodes zonder redelijke verantwoording heeft stil gelegen, zonder dat dit aan de beklaagden te wijten was. Het verstrijken van een termijn van bijna negen jaar kan niet enkel aan de complexiteit van de zaak worden toegeschreven. Het hof stelt vast dat daardoor de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (EVRM, *B.S.*, 19 augustus 1955, *err. B.S.*, 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag) is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden _____ en _____ niet zijn aangetast.

Gezien de overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken in deze zaak dermate duidelijk en langdurig is – de zaak sleept bijna tien jaar aan - kan echter enkel een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring voldoende rechtsherstel bieden.

8. Gezien geen beklagde is veroordeeld tot een correctionele hoofdstraf, kan geen beklagde de verplichting tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen) worden opgelegd.

De beklaagden _____ en _____ zijn gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 53,58 euro bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, *B.S.* 29 november 2012; omzendbrief 131^{quater} (ns), *B.S.* 1 maart 2013).

burgerlijke vordering van de burgerlijke partijen, noch dat deze niet meer zouden kunnen worden toegekend, voor zover deze gegrond zijn en in de mate dat ze gegrond zijn.

9.3 De schade waarvan de burgerlijke partijen de vergoeding vorderen is ontstaan door de enige telastlegging in de zaak I en, wat de beklaagden en betreft, de voor deze beklaagden bewezen telastlegging B in de zaak II.

Het hof is van oordeel dat de feiten die als misdrijf omschreven zijn in de telastleggingen A en B in de zaak II ten aanzien van de beklaagde bewezen zijn en dat deze in oorzakelijk verband staan met de schade die de burgerlijke partijen leden. Het hof verwijst naar de overwegingen hiervoor in zover deze het bewijs van deze feiten betreft en beschouwt deze overwegingen hier als herhaald: hieruit volgt dat actief meewerkte aan de valsheid en het gebruik van de valse stukken met het vermelde opzet; de plannen gingen ook van hem uit.

Ook het feit dat niet vervolgd werd voor de stedenbouwmisdrijven in de zaak I, belet niet dat het hof het oorzakelijk verband vaststelt tussen de voor bewezen feiten van de telastleggingen A en B in de zaak II en de schade van de burgerlijke partijen.

Zoals vermeld staat het verval van de strafvordering ten aanzien van de beklaagde er niet aan in de weg dat hij door het hof tot vergoeding van de schade in hoofde van de burgerlijke partijen wordt veroordeeld, nu deze zich burgerlijke partij stelden vóór het verval van de strafvordering ten aanzien van deze beklaagde.

9.4 De beklaagden en en zijn overeenkomstig artikel 1382 Burgerlijk Wetboek gehouden de schade die door hun schuld is ontstaan, te vergoeden. Het vergoeden van deze schade, als vorm van teruggave door de beëindiging van de onwettige toestand, kan geschieden door herstel in natura, zoals hierna bepaald: hij of zij die schade lijdt ten gevolge van een onrechtmatige daad heeft het recht het herstel in natura te vorderen, wanneer zulks mogelijk is en geen rechtsmisbruik oplevert. Het recht van de derde-benadeelde uit een bouwmisdrijf op herstel *in natura* vindt een begrenzing in het verbod op rechtsmisbruik. Het feit dat de derde-benadeelde zijn recht tot herstel ontleent aan wettelijke bepalingen waarvan de overtreding strafrechtelijk kan worden gesanctioneerd, doet hieraan geen afbreuk. Het hof kan het bestaan van rechtsmisbruik echter niet ambtshalve invoeren. Wanneer de overtreder nalaat aan te voeren dat de herstellvordering rechtsmisbruik uitmaakt, moet de rechter, die het oorzakelijk verband tussen een bewezen schade in hoofde van de derde-benadeelde en het bouwmisdrijf vaststelt, en verder constateert dat er geen (wettige) regularisatievergunning voorhanden is, de herstellvordering in de regel toekennen. Het feit dat een overheid, een eiser in herstel als een stedenbouwkundig inspecteur en/of een college van burgemeester en schepenen, geen herstel in de oorspronkelijke toestand vordert, staat de vordering tot herstel *in natura* door

een burgerlijke partij niet in de weg. Overigens heeft het openbaar ministerie voor het hof wel een herstellvordering ingesteld, hierna besproken.

Het nadeel voor de burgerlijke partijen doet zich voor in onder meer een verhinderd en verminderd uitzicht vanop het terras van hun respectieve appartement en het verminderen van lichtinval op die plaats door de wederrechtelijke verhoging. Voor zover de wederrechtelijke toestand zou behouden blijven, zou dit ook een waardevermindering van de appartementen van de burgerlijke partijen kunnen meebrengen. Bij uitvoering van het herstel in natura zou deze eventuele waardevermindering dan ook ophouden te bestaan.

Het hof stelt vast dat de burgerlijke partijen in hoofdorde ook geen vordering met betrekking tot de waardevermindering stellen. Het is pas als de vordering in hoofdorde niet zou worden ingewilligd, dat de burgerlijke partijen in ondergeschikte orde de betaling van een provisionele schadevergoeding vorderen.

9.5 Tot de stedenbouwkundige vergunning van 11 juni 2007 werd, wat de uitbouw betreft, door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente besloten op grond van valse bouwplannen. Deze stedenbouwkundige vergunning is aldus onwettig en moet door het hof op grond van artikel 159 Grondwet buiten toepassing worden gelaten in zover deze op de uitbouw betrekking heeft. Door zo te oordelen, stelt het hof zich helemaal niet in de plaats van de bestuurlijke overheid. Het hof maakt enkel toepassing van wat door de Grondwet is voorgeschreven. Het hof stelt niet dat geen vergunning verleend kan worden, doch enkel dat de verleende vergunning onwettig is.

9.6 Het herstel *in natura* dat de burgerlijke partijen vorderen is gegrond zoals hierna bepaald in het dictum.

De vrees bestaat dat de veroordeelde beklagden niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zullen uitvoeren. De lange tijd tot de uitspraak hebben de veroordeelde beklagden niet benut voor het bewerkstelligen van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom wel degelijk aangewezen om de veroordeelde beklagden tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen.

De burgerlijke partijen vorderen een dwangsom ingeval van niet-uitvoering van het herstel. Gelet op de onwil van de veroordeelde beklagden tot nu om te zorgen voor vrijwillig herstel is het opleggen van een dwangsom noodzakelijk om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen. Het bedrag van de dwangsom bepaalt het hof zoals hierna gespecificeerd. Bovendien is naar het oordeel van het hof het bepalen van een maximum bedrag aan verbeurde dwangsom noodzakelijk om te vermijden dat de invordering ervan tot een disproportioneel bedrag leidt.

Gelet op de lange tijd dat de veroordeelde beklagden het herstel al hadden kunnen uitvoeren en hun keuze de afloop van deze zaak af te wachten en de termijn die hen hiertoe

nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijttermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385*bis*, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Anders dan voor de hersteleisende overheden wettelijk is voorzien, kunnen de burgerlijke partijen niet gemachtigd worden om zelf in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de veroordeelde beklaagden daartoe niet overgaan binnen de gestelde termijn. De burgerlijke partijen dienen ter uitvoering van de veroordeling hun titel aan te wenden voor uitvoering zoals door de wet voorzien.

9.7 In het verleden hebben de burgerlijke partijen genotschade geleden door de bewezen stedenbouwkundige inbreuken: zij bleven al die tijd verstoken van het uitzicht door de onwettige verhoging en het onwettig ingerichte terras. In beginsel zal deze genotschade ook voortduren tot zolang geen herstel in natura is uitgevoerd, waarvoor de burgerlijke partijen terecht vragen hen voorbehoud te verlenen.

Gezien er geen gegevens zijn die een precieze berekening van de genotschade voor het verleden mogelijk maken, begroot het hof deze schade in redelijkheid en billijkheid voor elke burgerlijke partij zoals hierna bepaald.

9.8 Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering, veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde(n), deze beklaagde(n) tot het betalen aan de burgerlijke partijen van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

De rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per in het gelijk gestelde burgerlijke partij, met de beperking bepaald door artikel 1022, zesde lid, Gerechtelijk Wetboek, namelijk maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken.

Er werden geen redenen aangevoerd om een ander bedrag dan het voorziene basisbedrag toe te kennen. De vordering van de burgerlijke partijen is, behoudens wat betreft de deels in geld waardeerbaar, nl. wat betreft de genotschade, zodat het hof elke burgerlijke partij het door het vermelde KB voor dergelijke vordering bepaalde bedrag toekent, behalve voor de burgerlijke partij . waarvoor het bedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering van toepassing is.

Het hof verleent de burgerlijke partijen akte van hun gedeeltelijke afstand van hoger beroep wat betreft de intresten en oordeelt hierover zoals hierna bepaald.

10. Voor het eerst voor het hof stelde het openbaar ministerie een herstelvordering in op grond van artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals gewijzigd bij decreet van 25 april 2014, wat betreft deze wijzigingen in werking getreden op 1 maart 2018.

Sinds 1 maart 2018, dit is nadat het openbaar ministerie verklaring van beroep deed, heeft het openbaar ministerie als bevoegde overheid de mogelijkheid om een (stedenbouwkundige) herstelvordering in te stellen, ook als hersteleisende overheden als de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of vroeger het college van burgemeester en schepenen van een stad of gemeente of, sinds 1 maart 2018, de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur of de burgemeester in naam van de gemeente, geen herstelvordering instelden.

Sinds 1 maart 2018 luidt het hiervoor relevante gedeelte van artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening als volgt:

“§ 1. Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.

§ 2. Onder bevoegde overheid als vermeld in deze afdeling, wordt verstaan: het Openbaar Ministerie, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in naam van het Vlaamse Gewest, alsook de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester in naam van de gemeente. (...)”

Het openbaar ministerie heeft geen grief ingesteld tegen het niet bevelen van een herstelvordering op vordering van een bevoegde overheid. Het openbaar ministerie voert aan dat het, gezien het pas sinds 1 maart 2018 in de mogelijkheid is om zelfstandig een herstelvordering in het kader van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in te stellen, niet eerder deze grief kon indienen.

Het openbaar ministerie heeft een volgeroep ingesteld, zoals hiervoor beschreven.

De herstellvordering die wordt ingesteld door een bevoegde overheid, *in casu* het openbaar ministerie, behoort tot de strafvordering in de ruime zin, maar is niettemin als een bijzondere vorm van teruggave een maatregel van burgerlijke aard. Aldus was de herstellvordering begrepen in de grief 'volgberoep' en behoort de herstellvordering die het openbaar ministerie voor het hof instelde tot de saisine van het hof.

De herstellvordering van het openbaar ministerie strekt tot het herstel van de plaats in een wettige toestand.

De gevraagde herstelmaatregel is nog steeds noodzakelijk om de onwettige toestand ongedaan te maken.

Anders dan bij de hiervoor besproken vordering tot herstel in natura van de burgerlijke partijen, moet het hof voor het bevelen van een herstelmaatregel rekening houden met de rangorde bepaald door artikel 6.3.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hiervoor aangehaald.

Het gevolg van het misdrijf is kennelijk niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening, zodat het louter betalen van een meerwaarde niet passend is. De goede plaatselijke ordening wordt wel passend hersteld door de uitvoering van bouw- en aanpassingswerken, zoals bepaald in de toekenning van de burgerlijke vordering van de burgerlijke partijen in de hierna bepaalde mate en zin (cf. art. 6.3.2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

Het openbaar ministerie heeft geen vordering tot verbeuring van een dwangsom ingesteld, voor het geval de herstelmaatregel niet vrijwillig zou worden uitgevoerd. Het hof kan dit niet ambtshalve voorzien, doch slechts op vordering van *c.q.* het openbaar ministerie.

Overeenkomstig artikel 6.3.4 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt het hof dat als de bevolen bouw- of aanpassingswerken niet binnen de hierna gestelde termijn worden uitgevoerd, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op kosten van de veroordeelde beklaagden.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, met inbegrip van de wetsbepalingen vermeld in de telastleggingen, en de artikelen:

- 211 en 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

verleent de burgerlijke partijen akte van hun gedeeltelijke afstand van hoger beroep voor zover die betrekking heeft op de intresten op de genotschade;

wijzigt het vonnis van 17 augustus 2017 voor zover beroepen als volgt:

Strafgebied

verklaart de strafvordering in hoofde van de beklaagde (namelijk wat betreft de telastleggingen A en B in de zaak II) **vervallen door verjaring**;

spreekt voor de beklaagde voor de bewezen enige telastlegging in de zaak I en de bewezen telastlegging B in de zaak II de veroordeling bij **eenvoudige schuldigverklaring** uit;

spreekt voor de beklaagde voor de bewezen enige telastlegging in de zaak I en de bewezen telastlegging B in de zaak II de veroordeling bij **eenvoudige schuldigverklaring** uit;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bedrag van 53,58 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden er elk tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 290,81 euro in eerste aanleg en 341,29 euro in beroep, deze kosten een en ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de voor deze beklaagden bewezen telastleggingen die hen gemeen zijn, met uitsluiting van de kosten van dagvaarding in eerste aanleg en in beroep van de beklaagde voor een bedrag van 50,51 euro.

Burgerlijk gebied

verklaart de vordering gesteld door de burgerlijke partijen en ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald:

veroordeelt de beklaagden en en op vordering van de burgerlijke partijen en tot herstel *in natura* door op de plaats gelegen te kadastraal bekend te over te gaan tot het verwijderen van de balustrade op de voorbouw en het verlagen van de dakopstand van de voorbouw met 53 cm en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan;

zegt dat op vordering van de burgerlijke partijen en ten laste van de beklaagden en en van een dwangsom van 125 euro zal verbeurd worden per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, met een maximum van 300.000 euro voor elk van hen;

veroordeelt de beklaagden en en hoofdelijk om te betalen aan elk van de burgerlijke partijen en een bedrag van 2.000 euro voor genotschade, telkens te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 1 januari 2013, meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf heden tot de dag der algehele betaling;

veroordeelt de beklaagden en en hoofdelijk om te betalen aan de elk van de burgerlijke partijen en een bedrag van 4.000 euro voor genotschade, telkens te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 1 januari 2013, meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf heden tot de dag der algehele betaling;

verleent de burgerlijke partijen en voorbehoud voor het vorderen van latere genotschade;

veroordeelt de beklaagden en en hoofdelijk tot betaling van de kosten van de burgerlijke partijen, met inbegrip voor de burgerlijke partijen en van een rechtsplegingsvergoeding van 780 euro in eerste aanleg en 780 euro in beroep aan elk en voor de burgerlijke partijen en van een rechtsplegingsvergoeding van 1.080 euro in eerste aanleg en 1.080 euro in beroep aan elk en voor de burgerlijke partij van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro in eerste aanleg en 1.440 euro in beroep;

verklaart het meer of anders gevorderde ongegrond;

Herstelvordering

beveelt de beklaagden en en op vordering van het openbaar ministerie om bouw- en aanpassingswerken uit te voeren door op de plaats

gelegen te _____, kadastraal bekend te _____
over te gaan tot het verwijderen van de balustrade op de voorbouw en
het verlagen van de dakopstand van de voorbouw met 53 cm en dit binnen een termijn van
één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan;

beveelt dat als de bevolen bouw- of aanpassingswerken niet binnen de hiervoor gestelde
termijn worden uitgevoerd, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester van de
stad _____ ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op kosten
van de veroordeelde beklagden _____ en _____ en van _____

Kosten eerste aanleg:

Dagvaardingen:	€ 213,76
+ 10 %:	€ 21,38
Totaal:	€ 235,14

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 48,00
Afschriften akten HB:	€ 18,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 140,00
Dagv. bekl. 1e en 2e bekl.:	€ 26,24
Dagv. 3e bekl.:	€ 25,26
Dagv. 1e en 2e BP:	€ 26,70
Dagv. 3e en 5e BP:	€ 26,06
Dagv. 4e BP (overleden):	€ /
	€ 310,26
+ 10 %:	€ 31,03
Totaal:	€ 341,29

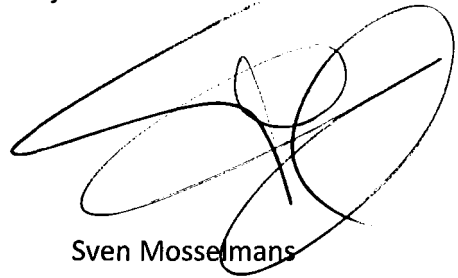
Kosten t.l.v. Staat:

Dagvaardingen Verschueren Bram (€ 25,26 + € 25,26): € 50,52

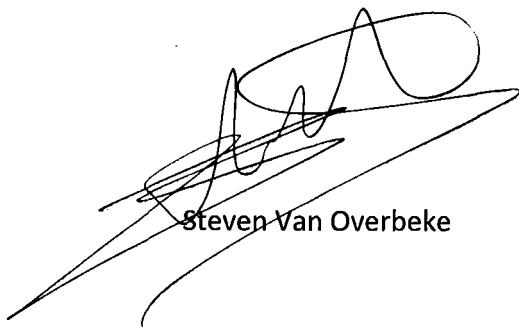
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer – wnd. voorzitter Bart Meganck, als voorzitter, en de raadsheren Steven Van Overbeke en Sven Mosselmans, en in openbare rechtszitting van **25 januari 2019** uitgesproken door raadsheer – wnd. voorzitter Bart Meganck, in aanwezigheid van Johanna Erard, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Sven Mosselmans

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

